

Arrest

nr. 314 644 van 14 oktober 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IX^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat B. DHONDT *loco* advocaat K. VERHAEGEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 oktober 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 23 oktober 2020 om internationale bescherming. Op 8 november 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 14 november 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Pasjtoen, afkomstig uit het dorp Dobandi, district Khoshi in de provincie Logar en bent u Afghaans staatsburger. U woonde samen met uw vader, uw moeder, uw oudere

zus en uw twee jongere broers. U ging naar de madrasa en vanaf uw zeven jaar tot uw vertrek uit Afghanistan ging u ook naar school.

Uw vader werkte als chauffeur en kwam hierdoor soms maanden niet naar huis. Hij sprak niet over zijn werk, enkel met uw oom S. (...), de broer van uw moeder. Voor het Suikerfeest van 1397 (2018 in de Gregoriaanse kalender) keerde uw vader van zijn werk terug naar het dorp en na het feest vertrok hij opnieuw naar zijn werk. Vijftien dagen na het Suikerfeest vernamen de taliban dat uw vader in werkelijkheid voor de Amerikanen als chauffeur werkte. Hij werkte tevens voor bedrijven die opdrachten uitvoerden voor de Afghaanse overheid.

Op een gegeven moment werd u op school door drie talibanleden met een motorfiets meegenomen naar hun basis in Jandad Kala. Pas toen u er door talibanleider A. (...) enkele uren werd ondervraagd over het werk van uw vader, kwam u te weten wat uw vader werkelijk deed van werk. Na de ondervraging, waarbij u ook werd geslagen, werd u door diezelfde drie talibs die u hadden meegenomen terug naar huis gebracht. Eén van hen zei tegen uw moeder dat uw vader voor de ongelovigen werkt en hij zo snel mogelijk moest stoppen met zijn werk. Na het vertrek van de talibs contacteerde uw moeder uw vader en vertelde hem wat u en haar was overkomen. Uw vader repliceerde dat als hij een andere job zou vinden hij dit zou doen maar hij zette zijn professionele activiteiten uiteindelijk gewoon verder. Hij kwam wel niet meer naar huis. Zo'n twee maanden na uw hardhandige ondervraging door de taliban in Jandad Kala vond het Offerfeest van 1397 (2018) plaats. De taliban hadden verwacht dat uw vader met het Offerfeest naar huis zou komen, wat niet het geval bleek te zijn. Vijf à zes dagen na het Offerfeest kwamen de taliban opnieuw naar jullie huis om te zeggen dat uw vader nog niet was gestopt met zijn job en dat hij zich moest komen aanmelden in de rechtbank van het Islamitische Emiraat. Bij zijn afwezigheid zouden de taliban u meenemen. U ontving ook een dreigbrief waarin hun mondelinge dreigementen stonden neergeschreven. De brief was geadresseerd aan uw vader en u diende de brief aan hem te bezorgen.

Oom S. (...) en uw vader besloten dat het veiliger was om u weg te sturen uit Afghanistan. Er was immers geen andere uitweg: indien uw vader naar het dorp zou terugkeren, zou hij gearresteerd en vermoord worden en, indien hij niet zou terugkeren naar het dorp, zou u als 'zoon van' meegenomen worden. De ochtend na het laatste dreigement reisde u met een vrachtwagen naar het districtscentrum waarna uw oom u achterna kwam. Hij zocht voor u een smokkelaar en die namiddag begon uw reis uit Afghanistan. De reis verliep moeilijk, waardoor u lang onderweg was. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije en Griekenland naar België waar u op 15 augustus 2020 aankwam. Op 23 oktober 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

In België vernam u dat zo'n zeven à acht maanden na uw vertrek uit Afghanistan de taliban naar uw ouderlijk huis kwamen om te vragen naar u en uw vader. Ze doorzochten het huis maar uw moeder zei dat jullie allebei spoorloos verdwenen waren. U heeft geen idee of de taliban nadien nog naar jullie op zoek waren, want u wil dit niet vragen aan uw moeder om haar te sparen. Als u haar hoort, begint ze namelijk te huilen waardoor u begint te piekeren.

Uw vader was echter niet verdwenen: u had in België aanvankelijk nog regelmatig telefonisch contact met hem toen hij in Kaboel verbleef voor zijn werk. Ofschoon er op uw vaders werk al eens twee mensen werden doodgeschoten, bleef hij in onderaanneming voor de Afghaanse overheid werken. U vermoedde al dat er in het kader van uw verzoek om internationale bescherming documenten gevraagd zouden worden om uw vaders werk aan te tonen. U vroeg dus aan uw vader naar werkbewijzen. Hij stuurde via de post een aantal documenten door waaronder bewijzen van zijn werk als chauffeur. Op deze bewijzen staat een andere naam vermeld. Uw vader gebruikte uit veiligheidsoverwegingen immers een andere naam zodat de taliban hem niet zouden vatten. Net voor de machtsovername van de taliban was uw vader nog in Kaboel en sindsdien ontbreekt van hem elk spoor. Vermoedelijk is hij opgepakt. U en uw familie hebben geen idee wat er met hem gebeurd is: hij belt jullie simpelweg niet meer op. Uw oom durft hem ook niet te zoeken uit schrik voor de taliban en omdat uzelf in België bent kan u niet veel doen. U heeft heden nog contact met uw familie. Zo hoorde u recentelijk dat er tijdens het Suikerfeest twee personen werden doodgeschoten omdat zij vroeger werkten voor de Amerikanen.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden. U stelt dat, zelfs al bent u al jaren uit Afghanistan vertrokken, ze u bij terugkeer toch nog zullen opsporen en vermoorden. U vreest ook dat u gevisieerd zal worden omdat alle mensen die in het buitenland wonen, volgens de taliban afvalligen zijn.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: de originele taskara van u, uw vader en uw moeder; drie verschillende rijbewijzen van uw vader; documenten waaruit blijkt dat uw vader werkte voor 'I. t. (...)', een bouwbedrijf, en voor A. G. (...), een bedrijf dat opdrachten voor de Afghaanse overheid uitvoerde, en de envelop waarin deze door uw vader naar u opgestuurde documenten staken.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal een niet-begeleide minderjarige was. Om die reden was het Commissariaat-generaal van oordeel dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Tijdens de procedure in het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd u meerderjarig. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst wenst het Commissariaat-generaal erop te wijzen dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over uw identiteit. Tijdens uw aanmeldingsinterview d.d. 23 oktober 2020 stelde u dat u K. A. J. (...) heette, afkomstig uit het dorp Sarando, Hesarak, provincie Nangarhar, Afghanistan (fiche "mineur étranger non accompagné"). Tijdens uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 17 maart 2021 stelde u evenwel dat u op aanraden van derden een andere familienaam en geboorteplaats had opgegeven, maar dat u in werkelijkheid K. A. A. (...) heet, u geboren bent in Dobandi, provincie Logar (verklaring DVZ, vragen 1-3). U heeft bijgevolg getracht om de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden. Een dergelijke handelwijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven en dit vanaf het begin van de procedure. Dat u werd aangeraden om te liegen, kan hiervoor uiteraard niet als verschoningsgrond worden aangenomen.

Dat uw meest recente verklaringen betreffende uw afkomst en uw woonplaats binnen Afghanistan na uw correctie nu wel correct zouden zijn, kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen. De twijfels in dit verband worden bevestigd door enkele merkwaardigheden. Zo is het opmerkelijk dat toen u tijdens uw persoonlijk onderhoud gevraagd werd naar uw geboorteplaats u net als in uw aanmeldingsinterview antwoordde met 'Sarando' – waarover u, zoals aangehaald, had gelogen –, om u hierna te corrigeren en opnieuw te spreken over Dobandi in het district Khoshi in de provincie Logar (CGVS, p. 4). Daarnaast is het merkwaardig dat u vermeldde te behoren tot de Ahmadzai-stam (CGVS, p. 4), waartoe, volgens de beschikbare informatie, de bewoners van het Khoshi-district niet behoren. Het is ook nog opvallend dat volgens uw verklaringen uw vader de door u neergelegde documenten opstuurde vanuit Logar (CGVS, p. 16), terwijl volgens de gegevens op de door u neergelegde envelop deze werden opgestuurd vanuit Kaboel.

Tot slot kan er nog gewezen worden op uw tegenstrijdige verklaringen over uw opleidingsniveau. Zo stelde u aanvankelijk dat u slechts vier jaar naar school was geweest (fiche "mineur étranger non accompagné", 'varia'; verklaring DVZ, vraag 11). Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelde u echter dat u vanaf uw zevende tot uw vertrek uit Afghanistan rond uw veertiende naar school ging (CGVS, p. 9).

Uw tegenstrijdige verklaringen betreffende uw identiteit, uw herkomst en uw scholingsgraad vormen een bijzonder negatieve indicatie voor uw geloofwaardigheid. De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn bovendien van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald om de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging.

Dit wordt bevestigd doordat aan uw rechtstreekse vluchtaanleiding – u beweerde het land te hebben verlaten doordat u door het werk van uw vader bij de Amerikanen zelf ook door de taliban werd gevisieerd – geen geloof gehecht kan worden.

Eerst en vooral haalde u bij uw aankomst in België een totaal ander asielmotief aan. U verklaarde toen dat u Afghanistan had verlaten omdat de taliban u wensten te rekruteren. U repte toen met geen woord over uw vaders werk voor de Amerikanen (Fiche "mineur étranger non accompagné", 'motif de l'immigration en Belgique'). Dit valt op geen enkele manier te rijmen met uw beweringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal dat u problemen kreeg door het werk van uw vader en u daarom het land had moeten verlaten (CGVSvragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 19-20). Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u tijdens uw aanmeldingsinterview bedoelde dat als uw vader niet kwam opdagen, u meegenomen zou worden (CGVS, p. 28). Nogmaals geconfronteerd met uw letterlijke verklaringen afgelegd tijdens uw eerste gesprek, repliceerde u dat u daar wel degelijk verteld had dat de taliban u wilden meenemen omwille van de job van uw vader. U stelde dat de tolk het misschien anders had vertaald en het misschien om een misverstand ging (CGVS, p. 28-29). Deze door u beschreven gang van zaken tijdens uw aanmeldingsinterview is niet aannemelijk. De ambtenaren die uw verzoek om internationale bescherming registreren zijn neutraal en noteren getrouw wat er door de verzoeker wordt gezegd. Indien de verzoeker zegt dat hij omwille van de job van zijn vader meegenomen ging worden, wordt dat ook zo genoteerd. Dat u tijdens uw aanmeldingsprocedure, waar u ook, zoals aangehaald, over uw identiteit loog, niets vertelde over het werk van uw vader, maar het duidelijk enkel over een mogelijke rekrutering door de taliban had, ondermijnt op zich reeds fundamenteel de geloofwaardigheid van uw op het Commissariaat-generaal voorgewende vluchtaanleiding.

Daarenboven kon u niet aan de hand van objectieve stukken aantonen dat uw vader effectief tewerkgesteld was voor de Amerikanen: omdat de taliban bij jullie thuis waren geweest en wisten over het werk van uw vader had uw moeder al het bewijsmateriaal, zoals documenten en foto's, verbrand (CGVS, p. 17). Dit kan slechts moeilijk overtuigen. Er kan immers niet worden ingezien dat de documenten waarvan sprake moesten verbrand worden aangezien uit uw korte ontvoering door de taliban en uit het bezoek van de taliban aan uw moeders woning opgemaakt kon worden dat ze al op de hoogte waren van uw vaders activiteiten voor de Amerikanen. Bovendien komt het bevreemdend over dat, ofschoon uw vader u gezegd zou hebben dat u maar aan de Belgische overheid moest vragen dat ze bewijsstukken over zijn werk zouden opvragen bij de Amerikanen (CGVS, p. 17), uw vader, met wie u voor de machtsovername door de taliban in contact stond en die in staat was om u op 15 maart 2021 documenten die u nodig had voor uw verzoek om internationale bescherming op te sturen (CGVS, p. 16), zelf niet rechtstreeks aan zijn Amerikaanse werkgever(s) om bewijzen van zijn activiteiten voor hen kon vragen. Dat u geen enkel objectief bewijs kon voorleggen ter staving van het werk van uw vader voor de Amerikanen, is bijgevolg niet aannemelijk. Deze bevinding ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn beweerde werkzaamheden voor de Amerikanen aanzienlijk.

Vervolgens legde u tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip dat de taliban het door u beweerde werk van uw vader te weten zouden zijn gekomen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat de taliban vanaf het begin dat uw vader voor de buitenlanders (nl. de Amerikanen) en de overheid werkte tegen zijn werk waren (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat uw vader, die heel lang voor de Amerikanen werkte, dit werk voor de Amerikanen kon verbergen omdat veel dorpelingen als chauffeur werkten: daardoor hadden de taliban het niet door (CGVS, p. 12-13; p. 24). Ze vernamen op een bepaald moment na het Suikerfeest, nadat hij zeer geruime tijd voor de Amerikanen had gewerkt, dat uw vader vroeger voor de Amerikanen had gewerkt (CGVS, p. 19; p. 25; p. 29). Hiermee geconfronteerd, repliceerde u dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd had dat de taliban, van in het begin dat ze er waren, in het algemeen tegen mensen zijn die voor Amerikanen of de overheid werken (CGVS, p. 29-30). Echter, een louter aanpassen van uw verklaringen kan niet als afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid worden beschouwd.

Tot slot is het erg merkwaardig dat, ondanks uw bewering dat uw vader al sinds u klein was voor de Amerikanen werkte (CGVS, p. 12), u erg weinig kon vertellen over zijn werk bij de Amerikanen. Nochtans had u hem vanuit België zelfs speciaal gecontacteerd om, met het oog op uw gesprekken met de Belgische asielinstanties, meer informatie te verkrijgen over zijn werk: zo wilde u weten waar en hoelang hij had gewerkt (CGVS, p. 10). Dat u, gelet hierop, geen enkel idee had van wanneer tot wanneer uw vader werkte voor de Amerikanen en hoe hij aan die job geraakt was (CGVS, p. 10; p. 12), is dan ook erg eigenaardig.

Gelet op het voorgaande, heeft u de problematische beroepsactiviteiten van uw vader helemaal niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg is het evenmin aannemelijk dat hij ten gevolge van zijn werkzaamheden in het vizier stond van de taliban waardoor u problemen kreeg, kortstondig werd meegenomen naar een talibanbasis in Jandak Kala en na het Offerfeest door de taliban werd bedreigd dat u in plaats van uw vader zou worden meegenomen.

Dat hieraan geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit uw bevreedende verklaringen over de door jullie ontvangen dreigbrief. U had geen idee wat uw moeder, met wie u in contact staat, met deze dreigbrief

heeft gedaan: u wist niet of ze die weggegooid of verbrand had. U rechtvaardigde uw onwetendheid in dit verband door erop te wijzen dat u niet wist dat u deze dreigbrief in het kader van uw asielprocedure had kunnen gebruiken (CGVS, p. 28). Een dergelijke uitleg slaat evenwel nergens op. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat u op de hoogte was van het belang van bewijsstukken om uw problemen aan te tonen. U liet bijvoorbeeld documenten ter staving van uw vaders werk uit Afghanistan overkomen (CGVS, p. 10; p. 17). Van een verzoeker om internationale bescherming kan bovendien in alle redelijkheid verwacht worden dat hij alle stukken neerlegt die zijn asielrelaas ook maar enigszins hadden kunnen ondersteunen. Dat u zich klaarblijkelijk niet eens geïnformeerd heeft naar het lot van de door jullie ontvangen dreigbrief aangezien u beweerde het belang van deze brief voor uw asielprocedure niet te kennen, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen.

Aansluitend hierbij komt het feit dat de taliban in hun dreigbrief uitdrukkelijk lieten optekenen dat, indien uw vader zich niet zou melden, u zou meegenomen worden (CGVS, p. 28), onwaarschijnlijk over. Door dit in hun dreigbrief zo expliciet te stellen, lieten ze u, mede gelet op uw eerdere negatieve ervaring met de taliban waarbij u door hen op hun basis in Jandad Kala zou zijn geslagen, uitgebreid de kans om voor hen te vluchten en hypothekeerden ze bijgevolg aanzienlijk hun kansen om u daadwerkelijk mee te kunnen nemen indien uw vader zich niet zou melden.

Dat aan uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit uw gebrekkige informatie over de zoektocht van de taliban naar u sinds uw vertrek uit Afghanistan. U verklaarde dat de taliban zeven à acht maanden na uw vertrek uit Afghanistan bij uw moeder zijn langsgekomen op zoek naar u en uw vader (CGVS, p. 26). U had evenwel geen enkel idee of de taliban hierna nog naar jullie op zoek zijn geweest en, ofschoon u in eerste instantie beweerde nog aan uw moeder gevraagd te hebben of ze nog zijn langsgekomen, erkende u bovendien zich hiernaar niet te informeren. Dat u hier zelfs geen vragen over wilt stellen aan uw moeder, die u nochtans recent op de hoogte bracht van twee door de taliban gepleegde moorden in uw dorp, omdat u dit naar eigen zeggen pijnlijk zou vinden (CGVS, p. 26-28), overtuigt niet. U kon immers wel behoorlijk gedetailleerde informatie van uw moeder verkrijgen over (het verloop van) één bezoek van de taliban aan uw ouderlijke woning na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 26-27), waardoor niet kan worden ingezien dat u niet zou kunnen peilen naar eventuele recentere problemen die ze met de taliban zou hebben ondervonden. Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij grondig informeert naar al die elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees.

Tot slot kan betreffende uw verklaring dat uw vader volgens u vermist is sinds de machtsovername (CGVS, p. 5) nog gewezen worden op jullie bevreemdende houding. Uit uw verklaringen blijkt immers dat sinds zijn verdwijning niemand pogingen heeft gedaan om naar hem te zoeken omdat jullie niet weten hoe jullie hem kunnen vinden en jullie bang zijn van de taliban (CGVS, p. 21). Uw advocaat opperde ook nog dat uw familie niet verder zocht omdat er door de machtsovername geen politie of overheid meer is (CGVS, p. 31). Deze rechtvaardigingen kunnen niet overtuigen. Hoewel de taliban de macht hebben overgenomen, kan immers niet worden aangenomen dat u en uw familie zich niet op informele wijze naar hem zouden kunnen informeren via bijvoorbeeld dorpelingen, dorpsouderen, kennissen, vrienden of collega's. Gelet op de door u neergelegde bewijzen ter staving van uw vaders werk beschikt u nochtans over een aantal gegevens van zijn (voormalige) werkgever(s). Dat u, die beweerde dat uw vader spoorloos verdwenen is, noch uw familie pogingen hebben ondernomen om ook maar iets over uw vaders verdwijning te weten te komen, komt bijgevolg erg onaannemelijk over.

Bovenstaande elementen doen dan ook besluiten dat er aan uw asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

Betreffende uw algemene bewering dat de taliban soms gedwongen rekruteringen uitvoeren (CGVS, p. 7), blijkt volledigheidshalve nog uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen, hetgeen ook uit uw verklaringen kan opgemaakt worden (CGVS, p. 7-8). Individuele en gedwongen rekrutering komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale

banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U wist immers niet of de taliban u ooit hebben willen rekruteren (CGVS, p. 28).

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is, wat ook geldt voor identiteitsdocumenten zoals taskara's. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten. Neergelegde stukken hebben bovendien enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Uit de door u neergelegde documenten betreffende uw vaders werkzaamheden voor 'I. t. (...)' en 'A. G. (...)' blijkt overigens nergens dat hij voor de Amerikanen of voor de Afghaanse overheid werkte. De briefomslag toont enkel aan dat er voor u vanuit Afghanistan post werd opgestuurd.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEDE) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDE registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft

verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel

een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Ofschoon u in het algemeen beweerde dat mensen die naar het buitenland zijn vertrokken beschouwd worden als afvalligen (CGVS, p. 29; p. 31), haalt u in uw geval geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat u nog steeds in de islam gelooft en dat u recent aan de ramadan heeft meegedaan (CGVS, p. 8; p. 29).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van het middel geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en de bewijslast en gaat hij dieper in op de motieven van de bestreden beslissing over zijn identiteit, zijn afkomst en woonplaats, zijn opleidingsniveau, zijn asielrelaas, de bewijzen van het werk van zijn vader, het tijdstip waarop de taliban het werk van zijn vader te weten kwamen, zijn verklaringen over het werk van zijn vader, zijn ontvoering, het lot van de dreigbrief, zijn vrees voor vervolging door de taliban en de verdwijning van zijn vader. Hij besluit dat hij alle tegenstrijdigheden weerlegt heeft en dat zijn algemene geloofwaardigheid niet is aangetast.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker kort in op de algemene situatie in de provincie Logar en op zijn actuele en persoonlijke angst om in Afghanistan gezien te worden als 'westers'.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een tijdslijn van verzoekers asielrelaas (stuk 3);
- Wikipediapagina's over de "Ahmadzai (Ghilji clan)" (stuk 4), over "Mohammad Sarwar Ahmedzai" (stuk 8), over de "Ashraf Ghani" (stuk 9) en over de "Hashmat Ghani Ahmadzai" (stuk 10);
- de publicatie "Ethnic Identity and Genealogies" (stuk 5);
- een stamboom van de "Ahmadzai stam" (stuk 6);
- de "Logar Province Tribal Map" (stuk 7);
- een envelop met een stempel uit Logar (stuk 11);
- een uittreksel uit het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022 (stuk 12);
- een uittreksel uit het rapport "Afghanistan : Situation of Afghan citizens who work for non-governmental organizations (NGOs) or international aid organizations ; whether they are targeted by the Taliban ; attacks against schools and incidents of violence against students, teachers, and the educational sector" van Immigration and Refugee Board of Canada van 23 december 2011 (stuk 13);
- een uittreksel uit het rapport "Afghanistan : Situation of Afghan citizens who work for NGOs or international aid organizations, and whether they are targeted by the Taliban ; attacks against schools and incidents of violence against students, teachers, and the educational sector" van Immigration and Refugee Board of Canada van 22 februari 2016 (stuk 14).

2.2.2. Bij een op 12 september 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe stavingstukken:

- een attest van de Summer Academy van 2022 (stuk 1);
- lessenroosters van het CVO voor de schooljaren 2022-2023 en 2023-2024 (stukken 2 en 26);

- een bevestiging in verband met de opleiding programmeren bij Encora (stuk 3);
- overeenkomsten voor uitzendarbeid (stukken 4 en 8);
- loonbrieven (stukken 5 en 20);
- de Nieuwsbrief van Fedasil van maart 2022 (stuk 6);
- verschillende verklaringen (stukken 7, 9, 17, 18, 22, 23 en 29);
- een “*Certificaat Rots en Water*” (stuk 10);
- een diploma van het onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers (OKAN) (stuk 11);
- een doorstroomb dossier van het OKAN, met rapporten, een advies van de klassenraad en een attest van regelmatige lesbijwoning (stuk 12);
- verschillende CVO certificaten (stukken 13-16);
- een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur (stuk 19);
- zijn voorlopig rijbewijs (stuk 21);
- twee medische attesten (stukken 24 en 25);
- een fotocollectie en een toelichting bij deze fotocollectie (stukken 27 en 28);
- een *screenshot* van zijn profielfoto op *facebook* (stuk 30);
- een briefwisseling met de FOD Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade, een standpunt van de FOD Buitenlandse Zaken over de hervatte afgifte van paspoorten door de Afghaanse ambassade te Brussel en een attest van de Afghaanse ambassade van 2 mei 2023 (stuk 31).

2.2.3. Op 9 september 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022, aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023, aan het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022, aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024, aan het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, aan het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022, aan het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023 en aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 2 februari 2024.

2.2.4. Bij een op 12 september 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe stavingstukken:

- een foto van een “*jobinfodag*” bij de politie (stuk 1);
- verschillende verklaringen (stukken 2, 4, 5, 6, 7 en 8);
- verschillende foto's (stukken 3 en 9);
- een bewijs van inschrijving voor het schooljaar 2024-2025 (stuk 10);
- cijfers van Eurostat (stuk 11);
- zijn rijbewijs (stuk 12).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling werd omgezet in artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren. Bovendien geeft verzoeker niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. de motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel

de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) er aan zijn asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht, omdat (ii) uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten en uit zijn verklaringen niet blijkt dat er ten aanzien van hem een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde hem bij de taliban te laten aansluiten, omdat (iii) de door hem neergelegde documenten aan deze vaststellingen niets kunnen wijzigen, omdat (iv) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (v) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (vi) hij geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart te vrezen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, zal worden gedood omwille van het werk van zijn vader als chauffeur voor de Amerikanen en omdat hij in het buitenland woont.

Om een gedegen beoordeling te kunnen maken van verzoekers nood aan internationale bescherming, is het essentieel om eerst een duidelijk zicht te krijgen op zijn identiteit, reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, situatie en problemen. De nood aan internationale bescherming moet namelijk steeds *in concreto* en aan de hand van de voormelde elementen worden aangetoond en onderzocht. Een verwijzing naar (informatie over) de situatie in verzoekers zelfverklaarde land en regio van herkomst is *an sich* dan ook niet dienstig en kan niet volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan of de afwezigheid van een nood aan internationale bescherming. Er moet tevens een band voorhanden zijn en worden aangetoond tussen deze situatie en verzoekers persoon.

In casu stelt de Raad vast dat er een aantal elementen voorliggen die ernstig afbreuk doen aan de algehele geloofwaardigheid van de door verzoeker afgelegde verklaringen.

Zo wijst de adjunct-commissaris er vooreerst terecht op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn identiteit en zijn herkomst. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“Tijdens uw aanmeldingsinterview d.d. 23 oktober 2020 stelde u dat u K. A. J. (...) heette, afkomstig uit het dorp Sarando, Hesarak, provincie Nangarhar, Afghanistan (fiche “mineur étranger non accompagné”). Tijdens uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 17 maart 2021 stelde u evenwel dat u op aanraden van derden een andere familienaam en geboorteplaats had opgegeven, maar dat u in werkelijkheid K. A. A. (...) heet, u geboren bent in Dobandi, provincie Logar (verklaring DVZ, vragen 1-3). U heeft bijgevolg getracht om de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden. Een dergelijke handelwijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven en dit vanaf het begin van de procedure. Dat u werd aangeraden om te liegen, kan hiervoor uiteraard niet als verschoningsgrond worden aangenomen.

Dat uw meest recente verklaringen betreffende uw afkomst en uw woonplaats binnen Afghanistan na uw correctie nu wel correct zouden zijn, kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen. De twijfels in dit verband worden bevestigd door enkele merkwaardigheden. Zo is het opmerkelijk dat toen u tijdens uw persoonlijk onderhoud gevraagd werd naar uw geboorteplaats u net als in uw aanmeldingsinterview antwoordde met ‘Sarando’ – waarover u, zoals aangehaald, had gelogen –, om u hierna te corrigeren en opnieuw te spreken over Dobandi in het district Khoshi in de provincie Logar (CGVS, p. 4). Daarnaast is het merkwaardig dat u vermeldde te behoren tot de Ahmadzai-stam (CGVS, p. 4), waartoe, volgens de beschikbare informatie, de bewoners van het Khoshi-district niet behoren. Het is ook nog opvallend dat volgens uw verklaringen uw vader de door u neergelegde documenten opstuurde vanuit Logar (CGVS, p. 16), terwijl volgens de gegevens op de door u neergelegde envelop deze werden opgestuurd vanuit Kaboel.”

Door in zijn verzoekschrift louter te herhalen dat hij had gelogen omdat andere vluchtelingen en zijn smokkelaar op de tocht naar België hem schrik hadden aangejaagd dat hij geen papieren zou krijgen en te wijzen op zijn jonge leeftijd bij binnenkomst en zijn laaggeschoold profiel, doet verzoeker geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen over zijn naam, die steun vindt in het administratief dossier.

Waar verzoeker aanvoert dat hij in de war was en *“meende dat hem opnieuw gevraagd werd waar hij gezegd had vandaan te zijn”*, maar zijn antwoord corrigeerde toen hij de vraag begreep, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hetzelfde kan worden gesteld waar hij laat gelden dat hij bij controle van de notities van zijn persoonlijk onderhoud had aangeduid dat deze informatie incorrect was, maar dat deze correctie niet via zijn tussenpersonen bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is geraakt.

Verzoeker laat nog gelden dat de Ahmadzai wel degelijk oorspronkelijk uit de provincie Logar afkomstig zijn en dat dit blijkt uit enkele *online* bronnen die hij bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 4-10). In de bestreden beslissing wordt evenwel gesteld dat de bewoners in het district Khoshi niet tot de Ahmadzai-stam behoren, wat steun vindt in de informatie in het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met ‘Landeninformatie’, “*UNHCR Sub-Office Central Region District Profile*”). In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is de informatie waarop de adjunct-commissaris zich baseerde afkomstig van UNHCR en niet van een bron die niet bekend zou zijn gemaakt. Uit de informatie die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, kan voorts niet blijken dat de bewoners van het district Khoshi behoren tot de Ahmadzai-stam. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier duidelijk dat de informatie in de envelop die verzoeker in de loop van de administratieve procedure neerlegde verstuurd werd vanuit Kaboel. Door bij zijn verzoekschrift een niet vertaald document te voegen met daarop een stempel waarop de provincie Logar vermeld staat (stukkenbundel verzoeker, stuk 11), doet verzoeker geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat volgens de gegevens op de door hem neergelegde envelop de door hem neergelegde documenten werden opgestuurd vanuit Kaboel. Verzoeker verduidelijkt in zijn verzoekschrift nog *“dat het niet zijn vader is die deze post opstuurde, maar een vriend van de familie, die alle documenten verzamelde en vanuit Logar opstuurde naar België”*, doch hij beperkt zich hiermee tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien geen steun vindt in zijn verklaringen bij het CGVS dat zijn vader hem de documenten had opgestuurd (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Dat de envelop werd afgestempeld in Kaboel *“aangezien dit de hoofdstad is van waaruit internationale zendingen gebeuren”*, betreft eveneens een niet gestaafde bewering.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure slechts summier bevraagd werd over zijn regio van herkomst en daarbij te kennen gaf de namen van de dorpen rond zijn dorp

Dobandi niet te kennen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Voorts verklaarde verzoeker dat zijn familie een stuk grond had dat door zijn oom bewerkt werd, doch kon hij niet aangeven hoe groot (hoeveel *jerib*) deze grond was (*ibid.*, p. 14), wat bijkomend vragen opwerpt over zijn daadwerkelijke herkomst en identiteit.

Daarbij komt dat verzoeker ook nog tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn opleidingsniveau, wat in de bestreden beslissing als volgt wordt toegelicht:

"Zo stelde u aanvankelijk dat u slechts vier jaar naar school was geweest (fiche "mineur étranger non accompagné", 'varia'; verklaring DVZ, vraag 11). Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelde u echter dat u vanaf uw zevende tot uw vertrek uit Afghanistan rond uw veertiende naar school ging (CGVS, p. 9)."

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS "*beschreef dat hij twee jaar naar de les ging in oude lokalen of onder de schaduw van een boom*", maar dat deze lessen zeer vrijblijvend waren en hij er geen certificaat van kreeg. De volgende vier jaren zou hij "*naar een echte school*" zijn gegaan, "*met echte lokalen, verplichtingen, certificaten en een provinciaal geregeld netwerk*". Hij zou initieel enkel naar deze school verwezen hebben toen hij zei dat hij vier jaren naar school was gegaan en de twee jaren voordien niet vermeld hebben. Hij beperkt zich evenwel tot een gekunstelde verklaring (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien nog steeds klemmt met zijn verklaring dat hij van zijn zeven jaar naar school begon te gaan tot zijn vertrek uit Afghanistan rond oktober 2018, toen hij ongeveer veertien jaar geweest moest zijn. Immers, als verzoeker na die twee jaar les in de oude lokalen nog vier jaar naar een echte school zou zijn gegaan, dan zou hij al op zijn twaalf jaar gestopt zijn met school, wat niet overeenstemt met zijn verklaring dat hij naar school ging tot zijn vertrek uit Afghanistan. Aldus biedt verzoeker geen verheldering bij zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn opleidingsniveau.

Voor het overige blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker slechts een beperkt aantal verklaringen aflegde die een mogelijke indicatie kunnen vormen voor zijn voorgehouden herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk en situatie en dat verzoeker daarbij nauwelijks verder werd bevraagd inzake verscheidene van de voormelde, ter beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming en het onderhavige verzoek om internationale bescherming nochtans cruciale en elementaire elementen, dat verzoeker vage, ontoereikende en niet te verifiëren verklaringen aflegde op de weinige momenten waarop hierover wel werd doorgevraagd en dat er geen informatie in het administratief dossier is opgenomen aan de hand waarvan verzoekers werkelijke regio van herkomst, nationaliteit, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk en situatie nader kunnen worden geverifieerd en onderzocht.

Gelet op het voorgaande, is het op grond van de inhoud van de stukken in het administratief dossier onmogelijk om een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële identiteit (en nationaliteit), regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en mogelijke problemen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') zijn niet vertaald, zodat deze de Raad niet in staat stellen enig zicht te krijgen op deze elementen. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier onmiskenbaar dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 6, map met 'Landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (*update*)).

De stukken bij het verzoekschrift en bij de door verzoeker neergelegde aanvullende nota's bevatten evenmin enig element of gegeven dat afbreuk zou kunnen doen aan of een ander licht zou kunnen werpen op wat voorafgaat.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 november 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN